

Mária néni

Felkel. Igaz, csak ő, a napnak még nem akarózik. Kora hajnali, majdhogynem éjszakai sötétség van odakint. Tesz-vesz a hatalmas konyhában, készülődik a reggeliztetéshez.

Egy hatalmas és csodálatos vadászkastély életéért felel, bent, az erdő mélyén lévő tisztás közepén. A falak valami egészen furcsa illatot árasztanak, valami semmivel sem összetéveszthetőt. Mindez keveredik az erdő, a rét illatával.

A vendégek még mélyen alszanak, ő pedig szeli a felvágottat, a kenyeret, formázza a vaját. Imádja munkáját, és cserébe őt is imádják az ide érkezők. Aki egyszer megszáll itt, ebben a megingathatatlan, és megtörhetetlen tűnő csendben, annál azonnal és gyógyíthatatlanul kialakul a függőség. Kinéz az ablakon és farkas, illetve inkább bambiszemmet néz az erdő pereméről a kis tisztásra kíváncsian kukucskálózva. –Te is jó helyre jöttél. – mosolyodik el magában, és gondolatban már az ebédnél jár. Szarvas lesz, szalonnával jól szaftosra tűzdelve, dödöllével. Hihetetlen ragaszkodással szeretik ezt a krumpliból, kevés liszttel készült egyszerű ételt a messzi vidékről, nagyvárosokból, országokból ideérkező emberek. Szinte már-már vetekszik a jó kis göcseji dödölléjének híre, a különféle vadhúsból készült rafinált étkekkel.

Nézi a hatalmas barna szemekkel rábámuló őzet. Micsoda abszurdum, vagy inkább csoda, hogy ilyen szépen, magától értetődő természetességgel együtt élnek ezekkel az állatokkal. Ez az őz is vissza-visszajár. Megismeri a mellkasán lévő fehér folt formáját, a kacsa, hibájától különleges szarvacskájáról. Nézik egymást. Az állat szinte már a kezéből eszik, olyan bátor. Ő is kedveli, közel engedi szívéhez, annak ellenére, hogy nem tudhatja holnap nem őt készíti-e éppen vacsorára. Szalonnával, dödöllével esetleg prószával. Így működik ez, ez a világ rendje. Bent az erdőben nem nagyon van helye érzékenységnek. Szereti ezeket a nyugodt, párás, semmivel össze sem hasonlítható reggeleket. Van még ideje, míg az első vendég felébred. Neszezést hall. Unokája lépked óvatosan három életéve minden komolyságával. Mint liliputi az óriások földjén, kapaszkodik a nehéz kovácsoltvas kilincsbe, teljes testsúllyal igyekező lenyomni azt a bejutás érdekében. Nézi, ugrásra készen, hogy segítsen, ha végképp muszáj. Ám addig hagyja, hadd küzdjön. A kislány már fel is öltözött. Kicsit kesze-kusza ugyan, de rajta a kicsiny rövidnadrág. Elmosolyodik. A kertésznadrág kantárja már kifogott rajta. –No gyere!- inti magához és együtt fejezik be az öltöztetést.

Hirtelen ötlettől vezérelve bővíti a reggeli kínálatát.

-Gyere kicsim elmegyünk, szedünk gyorsan egy kis gombát a reggeli rántottához. –mondja, és karjára veszi fonott kosarát, miközben kézen fogja a kislányt.

Nem kell messzire menniük, időben sem sok, hiszen az erdő, az a jó kis novai erdő bőven ontja ajándékát. Még épp ideje van a róka-gombának. Dús aljnövényzeten hatolnak át, erdei pajzsikák között, később a szőnyeg ritkul, szelídül. Tölgyek, bükkfák alatt osonnak. Nocsak, nocsak. Mi sárgállik ott? Kis sárga szigetet találnak. Róka-gombák. Folytatják útjukat. A kicsi lányra is átragad a vadászat érzete. Boldogan nyúl az élénksárgán világító, csiperke formájú gomba felé.

-Azt nem szabad! – Szól rá, rögvest – az gyilkos galóca. Mérgező! -Teszi hozzá, remélve örökre bevésődik az információ. Csörtetést hall hátuk mögül. Csutka Rozi, örökmozgó foxterrierje lohol

vidáman utánuk. Így már hármában indulnak titkos vargánya lelő helyükre. Közben egy kis galambica. Hopp! Fekete tölcsérgomba! De jó is lesz az megszártva! -Szegény ember szarvasgombájának is hívják. -Mindezt úgy magyarázza a töretlen kíváncsisággal és kitartással mellette gyalogló kislánynak, mintha az nem is három, hanem jóval idősebb volna.

Hamar megtelik a kosár, akad egy kis erdei szamóca is a kis Kitti nagy örömére. Lassan visszaindulnak a vadászkastélyhoz, hiszen a nap már átsejlik a fák lombja között, iparkodniuk kell.

Napközben helikopter száll le. Permetező, a szomszédos faluból. Meghozta a postát, egy kis figyelmességet a falubéli asszonyoktól, házi tejet. Persze visz is. Halat-vadat helyett, jelen esetben csak vadat. A pilóta megtörli száját. Finom volt a gombás rántotta, az erdeigyümölcs-lekváros kukoricamálé, a tegnap estéről maradt töltikés vaddisznó. Siet, sok dolog van még.

Észrevétlenül telik az idő. Hol ezt a kívánságot kell teljesíteni, hol azt. Már a vacsora rotyog. Hirtelen belé mar a felismerés. Hol a kislány? Órák óta nem cserfeskedett körülötte, nem lassította munkáját segítség szándékával. Körbejárja a házat. A vendégek pihennek, van, ki alkot. Fest. A kislány egyikükkel sem cseveg. Egyre elviselhetetlenebb és bénítóbb a félelem, a riadalom. Hol keressék? Hiába a jó orrú vadász ebek, az erdőben már bárhol lehet.

Ekkor megcsörren a telefon. Olyan régi, kurbilis, vezetékes, amivel a kézi vezérlésű központot kell hívni, és kapcsolják a kért számot. Szinte repül a levegőben, és máris felmarja a kagylót. A vonal túlsó végén Józsi, a mezőgazdasági helikopter pilótája.

-Mária néni! Ne tessék aggódni, Kitti itt van velünk a telephelyen. Nem értjük hogyan tudott felmászni a gépbe, de megtette és elbújt. Leszállás előtt vettük észre. Azonnal visszük vissza a csavargót.

A vonal másik felén megkönnyebbült sóhaj. Még remegő kézzel teszi le a telefont, ám máris készíti a pakkot. A hála-pakkot.

Kinéz az ablakon. Ott áll az őz. Őt nézi.

Nagymamám emlékére, aki nélkül ma egészen biztosan nem állnék néma áhítattal az erdő mélyén nyomokat és gombát keresve, együtt lélegezve a természettel.

Lorencsics (Paizs) Krisztina